

ADMIRATS... DECEPCIONATS?

QUAN vaig sentir l'excandalós ring... ring del despertador, el primer que se m'acudí fou tirar-li una sabata. Al buscar-la la meva mà va ensopegar amb la motxilla, que tenia bona i preparada a ran del llit, això, va fer-me canviar d'intenció, vaig recordar que anàvem d'excursió i que no cada dia es pot anar a Sant Miquel del Fai.

Vaig alçar-me del llit a les sis i quart del matí, amb molta son. Una vegada dintre l'automòbil, encara que parlava i cantava com els altres, seguia tan adormida com en sortir del llit. De mica en mica em vaig anar desvetllant. En arribar a Caldes de Montbui, oïrem missa i després esmorzàrem; aleshores vaig trobar-me com nova, dintre meu tot era alegria.

M'havien dit que allí on anàvem era molt bonic i que m'agradaria molt; sentia una gran il·lusió per veure aquell indret, per a mi, del tot desconegut.

De totes maneres, tinc de dir-vos, amb franquesa, que a Caldes de Montbui, ja em vaig començar d'escamar una mica. Allí ens trobàrem amb dues excursions més i vaig pensar: Aniran tots a on anem nosaltres? Efectivament, en arribar al lloc on deixàrem l'òmnibus, els excursionistes dels quals parlava, els trobàrem allí.

Aquí va començar el meu calvari, no us enganyo pas, vaig quedar ben ensopada; allò es convertí en «la plaga dels llombrígols». Imagineu-vos una carretera de muntanya, polsosa i empedregada, i tenir que suportar durant una horeta, la cursa contínua de Seats 600. La pols que aixecaven ens deixà maquillades per tot el dia i amb la gorja completament seca. Tot el camí ens vàrem estar prèguntant: Per què els barcelonins tenen la dèria d'anar a la muntanya amb auto? Tan bé com estarien menjant el seu «pa amb tomàquet» a Barcelona.

He dit els barcelonins, perquè totes les matrícules dels autos que passaven portaven la B, l'única que portava la GE, la vàrem deixar enrera i aquesta era la del nostre òmnibus.

Quan més arrepentits estàvem d'haver tingut la idea de sortir d'excursió, almenys jo, doncs, no sabia pas com dir-ho però a mi tanta gent a muntanya em cansa i encara ho fant molt més els 600, vàrem arribar a Sant Miquel.

Veritablement, Sant Miquel del Fai és sorprenent. Fins que no s'ha traspassat una paret rocosa, la qual dóna la impressió d'haver estat tallada per un llamp, hom no se'n pot pas fer una idea. Bon punt traspassada la paret apareix davant els ulls un fantàstic panorama d'immenses roques, per